

SOUND!

**HEIKKI
SARMANTO**

Nº 9 1978

Hinta 5:40

**PELLE
MILJOONA**

**John
McLaughlin**

**BOB
DYLAN**

**Mickey
Jupp**

**RUIS-
ROCKIN
RAPPIO!**

MICKEY JUPP

Legenda murskaa legendoja!

Teksti:
DOUGIE »What's All This Then» GORDON

Täytyy myöntää, että kun Pekka »kuuntelepas tätä» Markkula ja Waldemar »hot pants» Wallenius intoilivat Mickey Juppista ja hänen »Legend»-albumistaan, en ihmeemmin innostunut ainakaan ensi kuulemalta. Palatessani lomaltani Suomesta tähän luojan hylkäämään Soundi-maahan, huomasin pian, että kaikki vähänkin nimekkäämmät haastateltavat olivat paenneet kaupungista etelän aurinkoon paitsi tietysti se ainut, joka oli jäänyt kaupunkiin – Mickey Jupp. Legendaarinen Southendin rockari, legenda legendasta, legendan legenda – miten vain haluatte. Ja hän oli tavattavissa ainakin levy-yhtiönsä, Stiffin mukaan. Kahden päivän jäljityksen tuloksena tavoitin tämän ryökäleen syvältä maan uumenista Basing Streetin studioilta, jotka sijaitsevat Notting Hill Gatessa.

Käymämme puhelinkeskustelu oli melkoisesti odotusten vastainen. Hän vakuutti minulle, että en todellakaan halunnut haastatella häntä, ja oli itse asiassa oikeassa, mutta — Soundin painopäivä lähestyi uhkaavasti ja jotenkin oli saatava aikaan. Niinpä keräsin kaiken arvovaltani ja vakuutin herra Juppille, että olisin valmis riskeeraamaan tapaamisen hänen kanssaan. »Mutta kun minulle ei ole mitään sanottavaa, olen kertonut kaiken minkä haluan», jatkoi Mickey. No, joka tapauksessa aion tulla sunnuntaina klo 17.30 junalla Southendiin, ilmoitin.

Mietin itseseni, että kaveri tietää tosiaan tietää olevansa hyvä tai sitten hän on rehellinen naiviuteen saakka. Loppujen lopuksi tapaamisesta sovitettiin, mutta täytyy myöntää, että mies pisti hartiavoimin vastaan, eikä hän edes ole tähti. Varsinaisen tyyppi, jolla tuntuu otsaa riittävän!

Aseistuksenani Juppin kokoelma-albumi ja lyhyt elämäkertakuvaus vetäydin kolooni syventymään miehen musiikkiin ja historiaan. Jälkimmäinen osoittautui varsinaiseksi »kuka kukin on» teokseksi täynnä nimiä yhtyeistä, joissa hän on ollut ja ihmisistä, joihin hänen musiikkinsa on tehnyt merkittävän vaikutuksen. Ja huomasin kaiken lisäksi, että jotkut hänen piiseistään alkoivat tuntua oikein mukavilta, etenkin »City» ja »Five Years». Ehkä miehellä oli sittenkin jotain annettavaa (OK, OK, minä olen ennakkoluuloinen). Muistettakoon kuitenkin, että tämä kaikki on peräisin seitsemän vuoden takaa. Olisiko hänessä vielä samaa magiaa? Tarkoitan sitä, että esimerkiksi albumikansi ei tehnyt erikoisemmin oikeutta hänelle. Itse asiassa se on kuvottava. Kuinka hän on antanut julkaista itsestään moisen otoksen, sitä en tajua!

Juppin tapaaminen oli melkoinen yllätys. Kansikuvan miehestä ei ollut jälkeäkään, tilalla oli melko hienostuneen näköinen rockmuusikko. Itse asiassa hän näytti siltä, mitä hänen piti olla. Poissa olivat hassut viiksen-tapaaiset lisäkkeet nenän alta ja Englannin Anttilasta, Marks & Spenceriltä peräisin olevan poolopaita. Muutos oli melkoinen. Yllätykseni hän otti minut vastaan varsin lämpimästi. Puhelimesta lävitse kuultanut pieni vihamielisyys ja varovaisuus olivat poissa. Ehkä tästä ei tulisi niinkään huono homma.

Studiassa pyöivät viimeistä miksausta vailla myös Gary Brooker ja Keith Reid. Ilman ihmeempiä viivytyksiä alkoi Mickey vetää viimeistä raitaa, nopeatempoista sävellystä nimeltä »S.P.Y.». Chris Spedding hoiteli kitarointia ja Brooker teknistä puolta. Jupp veteli sooloja, jotka antoivat kantavuutta hänen legendaariselle mäneelleen, jota minä olin kovasti vähätellyt. Tunnin verran kului piisin viimeistelyssä ja tuon ajan sain minä kuunnella valmiita nauhoituksia, jotka

ikävä kyllä olivat vielä mikausta vailla. Eikä Stiff suostunut järjestämään minulle valmiiksi miksettua nauhaa, jotta olisin voinut paremmin tutustua tähän uuteen albumiin, joka on tarkoitettu julkaista lokakuussa. Käsitakseni levystä ei siis ole kovin syvällinen. Jonkinlainen tohtori Jekyll ja mister Hyde -systeemi — vertaus ei ehkä ole oikein osuva, mutta tarkoitan sitä, että levyn piisit esitetään todella pehmeästi, melkein kuin niissä ei olisi mitään tunnetta, eikä niissä ole sellaista kauneutta ja hienostuneisuutta kuin tällaisilta piiseiltä odottaisi. Toisaalta rockpiisit, joiden tuottamisesta vastaavat Dave Edmundsin Rockpile ja Nick Lowe, täyttävät todella odotukset. Ne ovat aitoa R&B:tä alusta loppuun ja hakkaavat kevyesti esimerkiksi Dr Feelgoodin aitoudessaan ja voimassaan.

Mutta mistä nämä vastakohtaisuudet?

»Tämä on ensimmäinen kerta pitkään aikaan kun olen jälleen levyttä-mässä. Minulla on uusi manageri ja uusi levyfirma, joten he haluavat levyttää piisejä, jotka ehkä vetoaisivat toisiin laulajiin sen sijaan, että tehtäisiin albumi, jonka minä tunnen täysin omakseni. He yrittävät myydä musiikkia, eikä minua pelkää. Niinpä mukaan pantiin myös hitaita piisejä eikä pelkkää boogiea. Sitä minä voisin soittaa viikon syömättä, mutta on pakko tehdä sovitteluratkaisuja.»

Mitenkäs Dave Edmunds ja Nick Lowe sopivat kuvaan?

»He olivat todella loistavia. He olivat mukana suurimmalla osalla menopiiseistä. 'S.P.Y.' on ainoa rockpiisi, jota on hieman hidastettu. Meillä oli oikein mukavaa yhdessä — loisto kaverit molemmat. Olen ihaillut etenkin Davea jo vuosia, joten innostuin kovasti mahdollisuudesta levyttää hänen kanssaan.»

Muotoilivatko he musiikkiasi?

»Ei millään tavalla. He vain kuuntelivat minun soittotyyläni ja soittivat sitten sen mukaan. He eivät pyrkineet muuttamaan sitä mihinkään suuntaan.»

»Minusta oli hauska tehdä tätä levyä, vaikka olihan toki epätoivon hetkiäkin, vaikka en viitsi poliittisista syistä ruveta selittämään niitä. Olen tehnyt aiemmin kolme albumia, joista en oikeastaan pidä yhdestäkään. Laulut sinänsä ovat OK, mutta tuottaminen on pielessä ja soundi ylipäättään jotenkin 'märkä', etenkin 'Red Boot' -albumilla, josta kaikki niin kovasti tykkäävät. En ole koskaan ihmeemmin pitänyt siitä.»

Entä Gary Brooker — tähän hän oli hänen ensimmäinen suurempi tuottamishommansa?

»Hänen ensimmäinen tuottantohommansa — minun ensimmäinen levyni pitkään aikaan. Se saattaa selittää ne muutamat oudot tilanteet, joita välillemme on syntynyt. Olen tuntenut hänet vuosia ja kunnioitan häntä muu-

sikkona... mutta... tuota, minä en suoraan sanoen haluaisi ihmeemmin kertoilla avoimesti noista vaikeuksista ja Gary ei varmaankaan haluaisi minun selvittävän näitä tapauksia — sano-taan vain, että välillä oli vähemmän hauskaa.»

Tuntuiko come backin tekeminen mitenkään oudolta?

»Kivaahan se on, mutta täysin on-nellinen en tilanteesta ole. Olen 34-vuotias, ja seitsemän vuotta, lukuun-ottamatta yhtä, jonka olin mukana big bandissa, olen ollut poissa musiikkiteollisuuden kuplasysteemeistä, levytyksistä ja edes takaisin matkustamisesta. Ei sen puoleen että olisin kyllästynyt tai katkera — minä olen vain kasvanut ulos siitä. Olen vanhempi, mutta viisaampi. Minun tyyliini ei kuulu nousta lavalle ja olla olevinani kymmenen vuotta nuorem-pi kuin todella olen.»

»Mieluummin vain soittaisin ilman mitään kiiltoa ja olisin olematta vain joku markkinoitava tuote, jota pakataan ja myydään. Tätäkin Stiff pyrkii tekemään ja se on heidän hommansa, mutta luulen, että meillä on vielä monia selvitettäviä asioita.»

»Ensinnäkin on monia asioita, joita en ole vielä valmis tekemään. Aiemmin myötäilin kovasti, mutta nyt aion pitää pääni. Jos en halua lähteä kiertueelle, en lähde. Itse asiassa en ihmeemmin välitä levyjen tekemisestä, mutta tällä hetkellä se näyttää parhaalta asialta, mitä voin tehdä.»

Tämä on sinun ensimmäinen levytyksesi seitsemään vuoteen — miltä tuntuu taas olla studiossa?

»Kyllähän se totuttelua vaatii. Olen ollut poissa rockhommista niin kauan — paitsi tanssibändissä soittaessani — ja niinpä studiotyöskentely on ollut vaikeaa. Voisin olla ilmeisesti — en pidä levytystudioista. Täytyy yrittää aina tehdä täydellistä jälkeä, koska kaikki menee nauhalle. Minun mielimusikkin-i — blues & R&B — noilla vanhoilla 45- ja 78-kierroksen levyillä ei varmaan käy mistään malliesimerkistä täydelli-syyden suhteen. Ne ovat todella kar-keita ja täynnä virheitä ja raakaa soundia. Sellaisesta musiikista minä pidän.»

»Tuo 'S.P.Y.'-piisi, jonka juuri kuuli-t, on sitä musiikkia, jollaiseen pyrin, se on eniten minua itseäni. Kun taas esimerkiksi 'Pilot'-piisin en tunne pystyväni panemaan oikeastaan mitään — joittenkin piisien kohdalla on käy-nyt samoin. Ne ovat jotenkin liian pehmeitä. Sävellän kyllä piisejä, mutta en välttämättä halua laulaa kaikkia itse. Joku toinen voisi tehdä paljon paremman tulokseen.»

Miten jouduit Stiffin leipiin?

»No, ensinnäkin he tulivat minun luokseni. Alan Cowderoy oli aiemmin hommissa Phonogramilla, jolla on oikeudet suurimpaan osaan laulustani. Hän halusi tehdä kokoomalevyn kol-mesta albumistani, jotka olin levyttä-nyt 70-luvun alussa. Siirtyessään

Stiffille hän jatkoi hommia, ja niinpä Stiff sitten julkaisi tuon albumin.»

»Mutta Dave Robinson Stiffiltä otti minuun yhteyttä jo viime vuonna keskustellakseen yhtyeen muodostamisesta Dave Edmundsin kanssa. Se tapahtui vähän ennen kuin Rockpile pääsi vauhtiin. Robinson oli kuullut minun tuotteitani Feelgoodin ja Kursaal Flyersin kautta, ja vaikka homma Daven kanssa ei onnistunutkaan, kirjoitin kuitenkin sopimuksen Stiffin kanssa. Eihän tämä mikään sataprosenttisesti täydellinen suhde ole, mutta mikä sitten olisi. Olen vieläkin hiukan ihmeissäni levyn valmistumisesta. Kaikki tapahtui yllättäen, mutta kivaa se oli joka tapauksessa.»

Mitä pidät tästä uudesta rocktähti-imagesta, jota Stiff yrittää sinulle luoda?

»Minun täytyy saada selville, mitä he oikein yrittävät. Se että minut pannaan samalle kiertueelle Wreckless Ericin kaltaisten kanssa, ei mielestäni ihmeemmin auta uraani eteenpäin (Jupp sanoi tämän niin vakavalla naamalla, että olin pudota tuolista nauraessani). Wreckless Eric on ihan mukava jätkä, mutta koko idea on hieman pimeä. Mieluummin olisin kotona.»

Et ehkä usko tätä, mutta löysin itse asiassa irlantilaisen punnan setelin Stiffiltä saamani kokoomalevyn kannen sisältä.

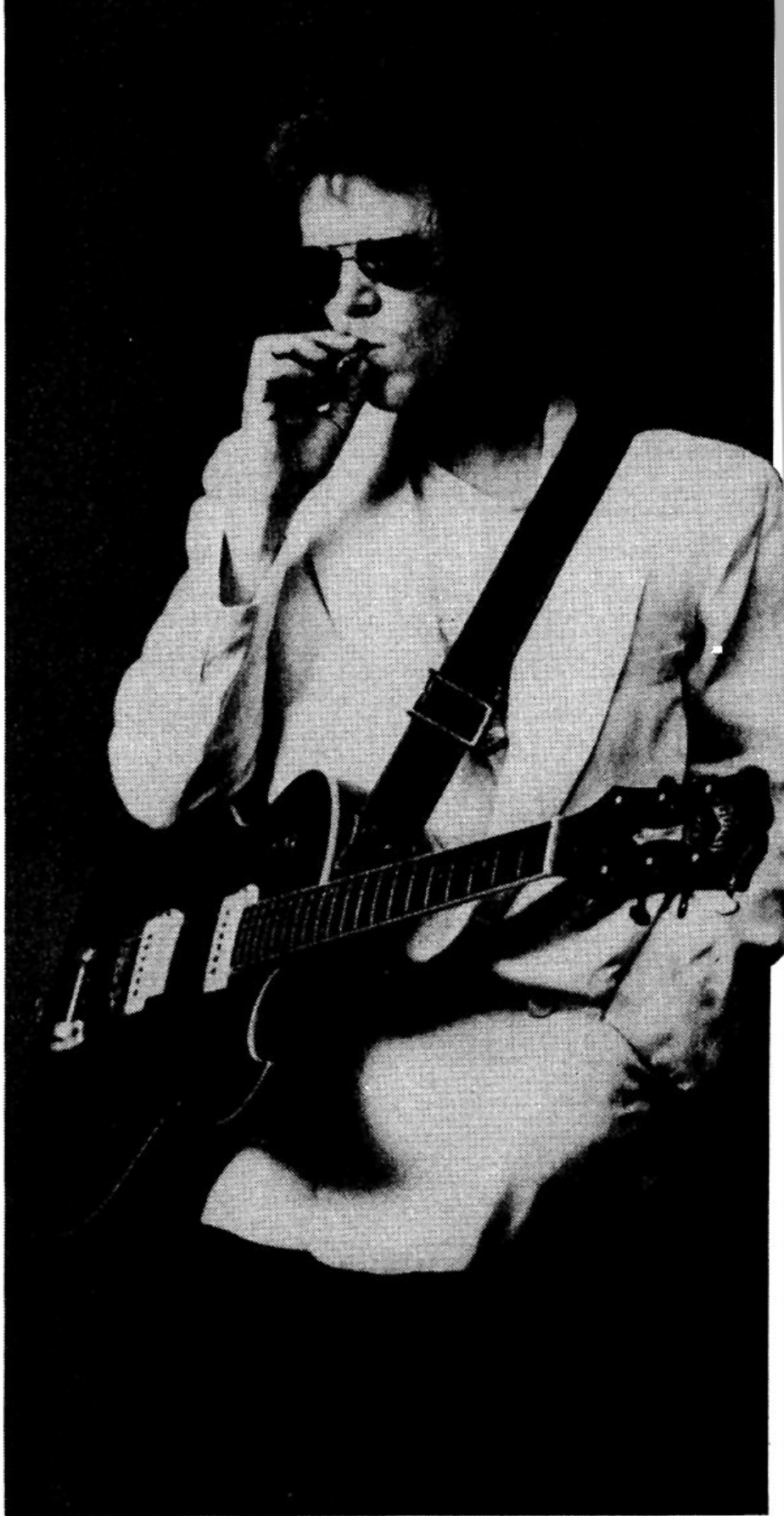
»Yksi asia Stiffistä on sanottava: heillä on vahva PR-puoli ja he keksivät monesti loistavia ideoita. Jokaisessa jälleenmyyjälle menevässä 25 kappaleen paketissa on irlantilainen punnan seteli. Ideana on se, että kun myyjä löytää setelin, hän tilaa yhden pakkauksen lisää. Ja se on toiminut -- albumia on myyty siinä 10000 kappaletta.»

»Myös »Legend»-albumi on julkaistu uudelleen. Kuinka moni sen piiseistä edustaa Mickey Juppia tänä päivänä?

»Ei oikeastaan yksikään. Kyllähän minä teen vieläkin sen tyyppisiä lauluja... piru, tuohon on vaikea vastata. En osaa sanoa. En missään tapauksessa aio ryhtyä kertoilemaan sinulle, mihin suuntaan minä juuri olen menossa, kuinka tämä on kehitystä ja niin edelleen samalta kuin seitsemän vuotta sitten, niin mitäs siitä. Minä olen täysin tyytyväinen säveltämiini lauluihin.»

Kuitenkin esimerkiksi tämä »S.P.Y.» on varsin funky homma ja melko lailla erilainen kuin aikaisemmat levysi.

»Joo, se on funky — toisaalta jotkut Nick Lowen kanssa tehdyt raidat ovat suoraa rockia. »S.P.Y.» on ainut sen tyyppinen piisi, mitä olen säveltänyt. Sellaisten piisien säveltäminen on vaikeaa etenkin kotona, kun on oltava hiljaa ja ajateltava naapureita. Olen säveltänyt hiljaisempia piisejä pelkästään johtuen siitä ympäristöstä, missä asun. Jos minulla olisi piano ja studio,

säveltäisiin luultavasti huomattavasti raskaampaa kamaa. Olen aina säveltänyt kitaralla.»

»Luulen että huumorintajuni on säilynyt samanlaisena. Käytän sanaleikkettä ja kaksimielisyyksiä. En ihmettelisi, jos minua syytettäisiin paikalleen juuttumisesta. Edistyminen on paskapuhetta. Eteenpäin, nuori mies, sanotaan aina, mutta minä en ainakaan ole sellainen. Tiedän mistä pidän ja siinä aion pysyä.»

Mitä mieltä olet tämän hetken musiikista?

»Se ei kiinnosta minua — kuuntelen musiikkia tuskin lainkaan nykyisin. Ainut yhtye, jonka levyjä olen viime aikoina ostanut, on 10cc. He ovat loistavia. Heidän huumorintajunsa ja tuotantonsa ovat upeita. Tuoretta ja avomielistä.»

Pidätkö oman nuoruutesi musiikkia parempana kuin 78-vuoden soundeja?

»En ole pitänyt koko musiikkibisneksistä vuodesta 1963 lähtien. Tosin 63-65 kausi oli terveellinen, sillä ihmiset kannattivat omien kulmiensa yhtyeitä. Musiikillisesti en ole pitänyt mistään niin paljon kuin 50-luvun lopun ja 60-luvun alun hommista. Minä menin lähes päivittäin levykauppaan ja painuin suoraan London American -hyllylle. Otinpa sieltä mitä tahansa, kaikki oli hyvää. Et ehkä ole kuullut niistä mitään, mutta kun otat esimerkiksi Bobby Boriksen ha Greep-Pickersien 'Monster Mashin', sen täytyy olla loistava. Minä ostin sen kuuntelematta ja tietysti se oli loistava.»

»Tänä päivänä voi sadasta löytyä yksi, josta pidän. Punk ei ole muuta kuin uudelleen lämmitettyä rockia — täysin samanlaista kuin 20 vuotta sitten. Kakarat tekevät samoja asioita kuin minä nuoruudessani. Olen lähes tarpeeksi vanha ollakseni heidän isänsä ja tunnen kyllä kuulon olemassaolon, mutta musiikki on samaa. Se on yhtä seksikästä ja väkivaltaista kuin silloin, kun Presley 'Heartbreak Hotelia' ja heilutteli lanteitaan. En pidä uutta aaltoa niin merkittävänä tekijänä kuin Presleya ja Beatlesia. Se on liian hetkellinen. Popmusiikki näyttää meneen niin pitkälle kuin se voi mennä.»

Mikä sinua musiikissa viehättää?

»Minä teen sitä rahasta (naurua). Ei minulla ole koskaan ollut hinkua tulla rikkaaksi ja kuuluisaksi. Tulen aina kirjoittamaan piisejä, koska se on harrastukseni. On kiva, jos jollakulla on varaa maksaa minulle niiden tekemisestä ja jos jotain menestystä tulee, niin hyvä. Mutta en välitä sellaisesta fiiliksestä, että taas pitäisi saada aikaan uusi albumi — se tappaisi minut.»

Juppin ura on hyvin kartoitettu Soundin numerossa 7/78, joten en halunnut riskeerata turhia toistoja vaan keskityin Juppin vaiheisiin vuoden -72 jälkeen, jolloin hän päätti jättää musiikin ja keskittyä myymään levyjä. Tästä aukosta kalenterissa ei ole puhuttu paljoakaan, joten voisitko paljastaa kaiken...

»Yhtye, jossa soitin hajosi huhtikuussa 1973, Legend nimittäin. Meillä oli ollut monia eri rumpaleita — yksi liittyi T. Rexiin, yksi lähti aviohuolien takia ja yksi oli turhan raskas veikko, ja lisäksi kova rahan perään. Hän päätyi Rick Wakemanin Warhorse-kokoonpanoon.»

»Olimme tehneet kolme albumia ja keikkailleet melkoisesti ilman ihmeempiä menestyksiä. Levy-yhtiöt olivat täysinä paskoja mainostamismielessä. Viimeinen naula arkuun oli keikka, jonka teimme Kings Roadilla, Chelseassa. Soitimme siellä jatkuvasti, koskan paikan DJ, yksi skotti nimeltä Alex (täysi maanikko) piti meistä kovasti. Se oli hieman kallis paikka, mutta me soitimme eläkkeemme ja pidimme Alexistä. Hän piti meistä ja palkkasi meidät kai sen tähden, että sai tehdä kiusaa niille yläluokan kusipäille, jotka kävivät siinä paikassa. Joka tapauksessa eräänä iltana soitimme siellä ja homma meni aivan läskiksi. Tiesimme, että meidän piti hankkia uusi rumpali, koska silloinen rumpali oli täysin tussu. Mutta minä en yksinkertaisesti jaksanut ajatella piisien harjoittelemista uudelleen. Siis finito.»

»Vuoden verran auttelin osapäivähommina yhtä kaveria, joka rakensi vahvistimia. Teimme yhden keikan Legend-kokoonpanolla Southendissä ja yleisöä oli melkoisesti. Siinä vaiheessa myin kaikki kamani, jotta saisin käteistä.»

»Paikallinen levykauppa pyysi minua hommiin, koska olin jonkinlainen paikallinen julkkis. Tarvitsin rahaa ja niinpä otin sen homman. Sitä kesti kolme vuotta.»

»Olen aina ollut töissä kaupoissa. Jokainen työni on ollut ihmisten palvelemista ja auttamista. Ennen sitä olin ollut myymässä rakennustarpeita ja rautakaupassa — ja tykännyt kovasti siitä. Olen aika huono lähestymään ihmisiä, mutta kun ihmiset tulevat minun luokseni, se on eri juttu. Osaan keskustella siinä tapauksessa.»

»Ja sitten... joo. Yksi niistä levyliikkeen kundeista soitti eräässä tanssibändissä, joka soitteli häissä ja sen selaisissa Southendin seuduilla. Kärtin häneltä mahdollisuutta soittaa siinä bändissä ja lopulta hän suostui. Niinpä jouduin sitten soittamaan sellaisia piisejä kuin 'Lady and the Tramp', mutta toisaalta sain mahdollisuuden esiintyä ja soittaa omia piisejäni. Se oli silkkaa svengiiä. Meillä oli solistina tuollainen 50-vuotias äijänkääkkä. Silkkaa helvettiä. Magiaa, varsinaista vetoa.»

»Tuo yhtye hajosi siinä vaiheessa kun Feelgood ja Kursaalit olivat noussemassa pinnalle — Brilleaux ja Birch usuttivat minua kokoamaan yhtyeen ja vaikka olin haluton, tein sen kuitenkin lopuksi. Keräsin big bandin, jossa oli taustalaulajat ja kaikki. Puolen vuoden päästä se alkoi menestyä, ja niinpä jätin myyntihommat ja keskityin musiikkiin. Meitä oli yhdeksän,

joista osa halusi olla pöytäitä ennen kuin olivat saaneet edes harjoitteluaikansa umpeen. Kontrolli luisui vähitellen käsistäni ja niinpä sanoin yhdessä vaiheessa, että jos osaatte homman paremmin, niin siitä vaan. Jätin yhtyeen huhtikuussa 1976.»

»Muutaman kuukauden ajan soitelin folkklubeissa vanhaa bluesia. Se tuntui kuitenkin jotenkin lohduttomalta ja niinpä päätin saman vuoden kesäkuussa pakata kamani ja painua pohjoiseen. Toinen avioeroni, toista vaimostani, oli vetämässä ja halusin päästä pois. Toiseksi viimeisellä keikkallani sisään kävelee Keith Reid, joka on nykyään julkaisijani ja managerini. Homman ydinhan on siinä, kenet satut tuntemaan, eikä mitä satut tietämään. Keith piti minun materiaalistani ja soitti minulle seuraavana päivänä. Söimme lounaan ja hän ehdotti, että siirtyisin hänen hoiviinsa. Hän kysyi minulta, kuinka paljon rahaa tarvitsen viikottain elämiseen. Olin kuin puulla päähän lyöty. Aiemmin olin saanut vain hämää lupauksia, mutta Keith tarjosi selvää rahaa ja on maksanut minulle etumaksuja joka viikko siitä lähtien. Joskus kun asiat tuntuvat menevän perseellen ja haluaisin lopettaa, jatkan vain Keithin vuoksi, koska olen mielestäni velkaa hänelle sen.»

Entä siitä eteenpäin?

»Olen viettänyt aikaa lähinnä kotona säveltäen. Olen tehnyt singlen Aristalle ja siinä oikeastaan kaikki. Käyn paikallisen jalkapalloseuran peleissä (ravistaa päätään), ne pirut hävisivät eilen (Southend United) ja minun piti olla paikalla, huh huh.»

Oletko keikkailut lainkaan?

»No muutamia viikkoja siitä kun tapasin Keithin, törmäsin muutamiin kavereihin, jotka ovat pyörineet Southendissä paljonkin. Me jopa muodostimme yhtyeen. He soittivat silloin Chelsfordissa, joka on parinkymmenen kilometrin päässä Southendistä. Minulla oli tapana mennä kuuntelemaan heitä tiistai-iltoina. Vuoden loppupuolella heidän rumpalinsa soitti minulle ja kysyi haluaisinko laulaa. Loppujen lopuksi lauloin heidän kanssaan lähes joka tiistai-ilta. Sitä jatkui tämän vuoden tammikuuhun saakka, jolloin kokosin yhtyeen soittamaan kakkosbändinä Elvis Costellon kiertueella, joka päättyi huhtikuussa.»

Mickey ei pidä erikoisemmin Costellon musiikista, mutta yllättäen hän ylisti kovasti Chelsea-yhtyettä, joka oli myös samalla kiertueella. Yhtäkkiä Jupp hyppää tuolistaan ja matkii: »I don't want to go to C-H-E-L-S-E-A!»

Vaikka Mickeyn musiikki eroaa melkoisesti Costellon kamasta, hän sai hyvän vastaanoton etenkin Glasgow'ssa ja Birminghamin Barbarell's-klubilla. Hän soitteli ensimmäiseen nopeita uudempi laulujaan, eikä nirekäs soolokitaristi, ex-Procol-mies Mick Grabham, tehnyt häneen

mitenkään myönteistä vaikutusta. Oli kuulemma liian raskas. Yhtye hajosi kiertueen jälkeen ja on soittanut yhdessä vain kerran sen jälkeen — nimittäin John Peelin radio-ohjelmassa. Mickey ei kuitenkaan valita, vuosi on ollut työntäyteinen ja lähes unohduksesta hän on noussut lähelle sitä pintaa, josta mennään kohti korkeuksia.

Jupp ei kuitenkaan usko, että onnen kääntäminen on hänen omien kykyjensä ansiota, vaan...

»Kaikki johtuu vanhoista kavereista, jotka ovat tykänneet siitä, mitä olen aiemmin tehnyt. Ikävä kyllä monet tuntuvat uskovan, että pystyn siihen, mihin ennenkin — osasin laulaa paljon paremmin ennen. Seitsemään vuoteen en ole laulanut vakituisesti — olen menettänyt raa'an otteen ja tullut liian siistiksi.»

Oletko katkera kavereillesi, jotka ovat menestyneet, kun sinä olet jäänyt jonkinlaiseksi Southend-legendaksi?

»Vain harvat ovat todella menestyneet — Gary Brooker, Trower, Feelgood ja Kursaal — onnea heille jatkossakin. Meidän bändimme lopetti vuonna -72 ja Feelgood alkoi nousta 73-74. Ehkä asia olisi ollut toisin, jos olisimme jaksaneet vielä vuoden verran, kuka tietää.»

»On Feelgoodin ja Kursaalin ansioita, että ihmiset ovat kuulleet minusta. He alunperin levyttivät piisejäni ja toittivat nimeäni. Siinä vaiheessa minusta alkoi tulla jonkinlainen kulttihahmo. Kuulin, että 'Red Boot' -albumia myytiin mielettömiin hintoihin. On sääli, että saimme kuuluisuutta vasta silloin, kun yhtye oli ajoja sitten hajonnut, mutta parempi myöhään kuin ei silloinkaan. Toisaalta muuten, kun kuuntelen Eddie & Hot Rodsia, olen vahvasti sitä mieltä, että se on sikkaa roskaa, eli ei kaikki Southendistä tullut ole hyvää.»

Tunnet suhtautuvan kyynisesti koko musiikkibisnekseen. Oletko polttanut sormesi?

»En ole, mutta homma on minusta vain niin toivottoman ikävyyttävää. Sen tähden halusin Stiffille, koska olin kyllästynyt suuriin yhtiöihin... Aristaan, Philipsiin, Belliin. Oli työtä yrittää saada ihmisiä kiinni noissa yhtiöissä. Jäin aina kiinni kaikkiin vastaanottoapulaisiin ja niin edelleen. Stiff on samanlainen kuin muutkin yhtiöt periaatteessa, mutta se on suorasukaisempi ja lähempänä artistia.»

Mistä alunperin innostuit musiikkiin?

»Levy joka sai minut innostumaan R&B:stä oli Coastersien 'I'm a Hog for You Babe'. Menin ostamaan kaikki Coastersien levyt siitä paikasta. Se ja musta rock 'n' roll ovat edelleen mielumusiikkiani. Ainoa valkoinen rock, josta pidän, on Elviksen musiikki.»

»Kävin pianotunneilla siinä 10-11-vuotiaana, mutta ollessani 15-vuotias äitini osti isälleni vanhan kitaran, jonka avulla opettelin itse soittamaan.

En koonnut ensimmäistä yhtyettäni kuin vasta koulusta lähdettyäni vuonna 1960. Soitin pianoa ja kitaraa — enimmäkseen R&B-klassikoita. Samoihin aikoihin aloin myös tehdä omia piisejä, mutta en keskittynyt niihin mitenkään ihmeesti. Vasta vuonna 1965 Oriolesien kanssa soitteessani aloin ottaa itseni vakavamin. Vuoden -67 vietin Bathissa ja lauluja tuli kuin sieniä sateella. Suurin osa ensimmäisestä albumistani on sävelletty tuolloin. Mitään kaavaa säveltämisessäni ei ole — se saattaa alkaa jostain fraasista tai sointukuvios- ta.»

Tunnettiinko sinut Southendissä jo tuohon aikaan?

»Kyllä, Oriolesien ansiosta. Se ei ollut mikään Mickey Jupp Band, mutta jostain syystä minun nimeni nousi esiin. Muut yhtyeen jäsenet tuntuivat unohtuneen — yksi heistä on vakuutusasiamies jne. Sitä ennen Southendissä ei tapahtunut oikeastaan mitään ja R&B:tä pidettiin jonain uutena ilmiönä. Olihan meillä Paramounts, josta sitten kehittyi Procol Harum, mutta me olimme mustan R&B:n pää-äänenkannattajat. Sen tähden Oriolesia pidetään Feelgoodin esi-isänä.»

Juttelumme oli tähän mennessä ollut kiintoisaa, mutta ei mitenkään maata kaatavaa, kunnes sujautin joukkoon kysymyksen Southendistä — unohdetusta viktoriaanisesta kaupungista. Missä sen viehätys piilee...

»Ei missään. Se on lähellä Lontoota ja siinä kaikki. Jos tienaan vähääkään enempää, painun pohjoiseen, mihin tahansa ohj Nottinghamiin. Synnyin itse asiassa Wothingissa, joka on myös merenrantakaupunki ja paljon mukavampi paikka kuin Southend.»

Mistä on sitten syntynyt käsite Southend Scene?

»Minä luulen, että koko juttu on sikkaa sontaa. Se on roskaa, Southendissä ei ole koskaan ollut mitään omaa tyyliä eikä tule varmaan koskaan olemaan. Se on lehdistön keksimä myytti. Jos tällainen oma scene olisi ollut olemassa, et olisi koskaan kuullut mitään Feelgoodista tai Kursaleista, koska he olisivat pysyneet Southendissä. Juuri tämän scenen puute ajoi heidät Lontooseen keikkoja etsimään.»

»Itse asiassa voit mielestäni syyttää Feelgoodia pitkälle tämän uuden aallon ja punkin tulosta. Heidän lavaesiintymistään, pukeutumistaan, Wilkon maanista katsetta ja lyhyttä tukkaa jne. Lee esiintyi hyvin väkivaltaisen tuntuiseksi lavalla ja siitä hän se alkoi. Jos Southendissä olisi ollut oma hommansa, voisi popin historia olla tänä päivänä erilainen.»

»Feelgood on aina ollut samanlainen — se ei ole muuttunut tippaakaan. Tietysti heillä on enemmän ammattitaitoa, vaikka teknisesti he eivät vielä ole ihmeellisiä, mutta minä rakastan sitä bändiä. Myös Wilko on

läheinen ystäväni — hän ei ole mitenkään ihmeellinen kitaristi, mutta hän on erikoinen ja hänellä on tyyliä.»

»Minussa ei ole ihmeemmin tyyliä, mutta jos olet hyvä — ja minä ihan turhia kehumatta joskus olen — ja pystyt räjäyttämään ihmisten tajunnan pelkästään laulamalla, en tunne tarvetta hyppiä ympäröiinsä.»

»Muistan vieläkin hyvin Bo Diddleyn, joka esiintyi Ready, Steady, Go -ohjelmassa nelisentoista vuotta sitten. Ennen häntä esiintyi Manfred Mann, jonka jäsenet pomppivat pitkin lavaa kuin idiootit, mutta Bo Diddle vain astui lavalle ja veti hommansa ja koko paikka yksinkertaisesti räjähti. Sen minäkin haluaisin tehdä. Joskus toivon, että minulla olisi Elviksen kaltaista karismaa. Sanotaan, että ajoittain minulla on sitä.»

No, eiköhän sinullekin vuosien yrittämisen jälkeen ala menestys aueta.

»Tämä on hassu, vanha maailma ja kaiken lisäksi olen edelleen tekemisissä samojen kavereitten kanssa, jotka olen tuntenut vuosia.»

EPILOGI

Jupp, Brooker, Reid ja meikäläinen pakkautuivat seuraavaksi lähimpään krouviin nauttimaan kevyitä virvokkeita. Supattelin Brookerille, että Jupp saattaa hyvinkin muutamassa kuukaudessa havaita olevansa varsin suosittu, vaikei hänen pessimisminsä annakaan periksi uskoa siihen...

BROOKER: »Olen kanssasi samaa mieltä, ja luulen, että hän tulee muutamassa kuukauden kuluttua yllätyttämään. Minusta oli hauska tehdä tätä albumia ja vaikka siinä on määrättyjä epäsuosittuiksi, olen tyytyväinen lopputulokseen. Mickeyä ei ole tähän mennessä oikein osattu levyttää. Hän on ollut jotenkin haluton, mikä johtuneekin melkoisesti huonojen managerien ketjusta, josta hän on saanut kärsiä. Uskon itse asiassa, että olemme ensimmäistä kertaa onnistuneet saamaan levyille joitakin loistavia versioita hänen piiseistään ja taustalla ovat olleet loistavat muusikot.»

Gary tuntui terveemmältä ja hyväntuulisemmalta kuin aikoihin, ja niinpä käytin tilaisuutta hyväkseni ja kyselin Procolin tilanteesta. Jonkin aikaa väistelyään hän myönsi, ettei Procol ole enää koossa...

BROOKER: »En ole ollut Procolissa mukana yli vuoteen. Mickeyn albumi on ollut päällimmäisenä mielessäni.»

Onko Procolin taru lopussa?

»(Leveä hymy ilmestyy Garyn naamalle) Että mitä?»

Onko Procol hajonnut?

»(Hetken hiljaisuus) Joo, kuollut kuin arkun naula. Aikomukseni on koko ajan ollut levyttää sooloalbumi, jonka haluan tehdä täysin omien nuotieni mukaan. Sen pitäisi valmistua piakkoin.» DOUGIE GORDON